

การพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบมองย้อนกลับ

The Use of Backward Design in Thai Classical Singing Skill Teaching

อรอนงค์ จตุรภัทรพร*

Anonong Jaturapatporn

*อาจารย์ประจำสาขาวิชาดนตรีศึกษา, วิทยาลัยนาฏศิลป์

Lecturer at Music Education Department, College of Dramatic Arts

Email: aonanong_ploy36@hotmail.com

Received March 8, 2025 ; Revised December 25, 2025; Accepted December 31, 2025

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาของผู้เรียนขับร้องเพลงไทย 2) เพื่อพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบมองย้อนกลับ 3) เพื่อศึกษาผลการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบมองย้อนกลับใช้การวิจัยเชิงคุณภาพมีเครื่องมือคือแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยด้านความตรง (Validity) โดยนำร่างแบบสัมภาษณ์เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ (IOC) จำนวน 3 ท่าน และวิเคราะห์ สังเคราะห์ นำเสนอข้อมูลโดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย

ผลการวิจัยพบว่า สภาพปัญหาของผู้เรียนขับร้องเพลงไทย คือ ผู้เรียนเปล่งเสียงร้องไม่ตรงระดับเสียงหรือร้องเพี้ยนเสียง ผู้เรียนเปล่งเสียงไม่เต็มกำลังเสียงหรือร้องไม่เต็มเสียง ผู้เรียนปฏิบัติขับร้องไม่ตรงตามจังหวะที่กำหนด และผู้เรียนหายใจไม่ถูกต้อง ซึ่งปัญหาดังกล่าวนี้นำมาสู่ผลให้การขับร้องไม่มีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยได้สร้างชุดฝึกเพื่อการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบมองย้อนกลับ นำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 14 คน ครั้งละประมาณ 3 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง จำนวน 4 สัปดาห์ พบว่า ผลการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบมองย้อนกลับ ก่อนเรียนผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 64.4 และหลังเรียนครั้งที่ 8 ผู้เรียนมีคะแนนเพิ่มสูงขึ้นคิดเป็นร้อยละ 80.05 ผลคะแนนดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนมีศักยภาพ ในการขับร้องเพิ่มสูงขึ้นเมื่อเรียนรู้ด้วยชุดฝึกเพื่อการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบมองย้อนกลับ

คำสำคัญ : ทักษะการขับร้องเพลงไทย, การจัดการเรียนรู้แบบมองย้อนกลับ

Abstract

This research aimed to: (1) examine the problems and solutions in Thai vocal music learners, (2) develop Thai vocal singing skills through retroactive learning, and (3) investigate

the effects of skill development in Thai vocal singing using Backward Design. A qualitative research method was used, employing a structured interview questionnaire. The validity of the research instrument was checked by presenting a draft interview questionnaire to three experts (IOC). Data was then analyzed, synthesized, and presented using statistical methods including percentages and means.

The research findings revealed that the problems faced by Thai vocal music learners included inaccurate pitch production, weak vocal projection, incorrect rhythm execution, and improper breathing techniques. These issues hindered the effectiveness of their singing performance. The researcher developed a training program to enhance Thai vocal singing skills using retroactive learning and implemented it with a sample group of 14 participants. Each session lasted approximately three hours, conducted twice a week over four weeks. The results indicated that before undergoing the training program, the learners had an average score equivalent to 64.4%. After the eighth session, their average score increased to 80.05%. These findings suggest that the learners demonstrated significant improvement in their singing abilities through the use of the training program based on retroactive learning.

Keywords: Thai singing skills,

บทนำ

ยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ มีเป้าหมายการพัฒนาที่สำคัญเพื่อพัฒนาคนในทุกมิติและในทุกช่วงวัยให้เป็นคนดี เก่ง และมีคุณภาพ โดยคนไทยมีความพร้อมทั้งกาย ใจ สติปัญญา มีพัฒนาการที่รอบด้านและมีสุขภาวะที่ดีในทุกช่วงวัย มีจิตสาธารณะรับผิดชอบต่อสังคมและผู้อื่น มัธยัสถ์ อดออม โอบอ้อมอารี มีวินัย รักษาศีลธรรม และเป็นพลเมืองดี ของชาติ มีหลักคิดที่ถูกต้อง มีทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ ๒๑ มีทักษะสื่อสารภาษาอังกฤษและภาษาที่สามและอนุรักษ์ภาษาท้องถิ่น มีนิสัยรักการเรียนรู้และพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต สู่การ เป็นคนไทยที่มีทักษะสูง เป็นนวัตกรรม นักคิด ผู้ประกอบการ เกษตรกรยุคใหม่และอื่น ๆ โดยมีสัมมาชีพ ตามความถนัดของตนเอง (แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ.2566-2580) ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม. 2566)

การพัฒนาทางการศึกษาเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เป็นสถานศึกษาที่เป็นต้นแบบด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ คีตศิลป์ ข่างศิลป์ และทัศนศิลป์ มีความเป็นเลิศด้านวิชาการ วิชาชีพ ในระดับชาติ และนานาชาติ หนึ่งในพันธกิจที่สำคัญของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์คือจัดการศึกษาระดับพื้นฐานวิชาชีพถึงวิชาชีพชั้นสูง ด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ คีตศิลป์ ข่างศิลป์และทัศนศิลป์ ที่มีคุณภาพเป็นที่ยอมรับระดับชาติและนานาชาติ (พระราชบัญญัติสถาบันบัณฑิตพัฒน

ศิลป์, 2550) ทำหน้าที่ผลิตและพัฒนาบุคลากรด้านศิลปวัฒนธรรมให้มีความรู้ ความสามารถด้านศิลปะควบคู่กับด้านวิชาการ สอดคล้องกับเป้าหมายของยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ ที่มุ่งเน้นการพัฒนาคน ให้เป็นคนดี เก่ง และมีคุณภาพ การจัดการเรียนการสอนของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เริ่มตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ระดับปริญญาตรี ระดับปริญญาโท และระดับปริญญาเอก โดยเปิดสอนในสาขา โขน ละคร ดนตรีสากล คีตศิลป์สากล บัลเลต์ ปี่พาทย์ เครื่องสายไทย และคีตศิลป์ไทย

คีตศิลป์ไทยหรือการขับร้องเพลงไทย เป็นการเรียนเกี่ยวกับศิลปะแห่งการใช้เสียงที่ร้อยเรียงออกมาเป็นลำนำทำนองเพลง ซึ่งแสดงออกโดยการเปล่งเสียงของมนุษย์ ประกอบด้วยถ้อยคำและทำนองเอื้อน โดยมีกลวิธีชั้นเชิงลีลาที่ละเมียดละไม ลึกซึ้ง แสดงออกเพื่อตอบสนองความต้องการและสร้างสุนทรีรมณ์ให้แก่ผู้ฟังผ่านอารมณ์ของบทเพลงที่ถ่ายทอดจากผู้ขับร้อง โดยการขับร้องเพลงไทยนั้น มีการสืบทอดกันมาตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนถึงในสมัยรัตนโกสินทร์ ส่งผลให้เกิดวิวัฒนาการด้านการขับร้องเพลงไทยมากมาย ไม่ว่าจะเป็นลักษณะของการขับร้อง เช่น การขับร้องอิสระ การขับร้องร่วมกับวงดนตรีไทย และการขับร้องประกอบการแสดง เป็นต้น นอกจากนี้ ยังเกิดการสร้างสรรค์ผลงานการประพันธ์เพลงไทยอีกหลายประเภท เช่น เพลงสองชั้น เพลงสามชั้น เพลงเถา เพลงตับ เป็นต้น สิ่งต่าง ๆ ที่ถูกสร้างสรรค์ขึ้นล้วนเกิดจากภูมิปัญญาแห่งบูรพาจารย์ด้านคีตดุริยางค์ไทย ที่สืบทอดกันมาแต่ครั้งโบราณกาล นับเป็นศิลปะที่แสดงถึงเอกลักษณ์ของชาติไทยที่ควรค่าแก่การอนุรักษ์และถ่ายทอดให้แก่เยาวชนรุ่นหลังสืบต่อไป ในปัจจุบันประเทศไทย มีการจัดการเรียนการสอนวิชาการขับร้องเพลงไทย (คีตศิลป์ไทย) อย่างแพร่หลาย รวมทั้งมีการบรรจุวิชาการขับร้องเพลงไทยหรือ วิชาคีตศิลป์ไทยลงในหลักสูตรการศึกษาของไทย เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีจิตสำนึกรักความเป็นไทย รู้จักและซาบซึ้งในศิลปวัฒนธรรมอันเป็นรากเหง้าและเอกลักษณ์ของชาติไทย อีกทั้งการเรียนการสอนวิชาคีตศิลป์ไทยนั้นช่วยให้ผู้เรียนมีสมาธิ ช่วยขัดเกลาจิตใจ ให้อ่อนโยน ฝึกการคิดอย่างเป็นระบบแบบแผน ซึ่งเป็นการพัฒนาผู้เรียนให้มีศักยภาพในการทำกิจกรรมต่าง ๆ อันเป็นพื้นฐานที่สำคัญในชีวิตประจำวัน

การเรียนขับร้องเพลงไทย ผู้เรียนจะต้องมีกระแสนเสียงที่ดี ไม่แหบพร่า มีความรู้พื้นฐานด้านทฤษฎีการขับร้องเพลงไทย และมีทักษะการขับร้องเพลงไทยควบคู่ไปด้วย สำหรับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่มีทักษะพื้นฐานในการขับร้องเพลงไทย มักพบปัญหาการขับร้อง ไม่ตรงระดับเสียง เนื่องจากพื้นฐานโสตทักษะที่ใช้ในการฟังระดับเสียงไม่ดี ร้องเพลงไม่ถูกต้องตามจังหวะ ออกเสียงไม่ชัดเจน หายใจ ไม่ถูกต้อง และไม่สามารถปฏิบัติกลวิธีได้จากปัญหาข้างต้นทำให้ทำให้การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรของวิทยาลัยนาฏศิลป์เป็นไปอย่างยากลำบาก หรืออาจไม่ประสบความสำเร็จ ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนคีตศิลป์ไทย ผู้สอนต้องกำหนดเป้าหมายผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนไว้อย่างชัดเจน กำหนดหลักฐานและชิ้นงานที่เกิดจากการเรียนรู้ของผู้เรียน และนำพาผู้เรียนไปสู่การพัฒนาทักษะการขับร้อง เพลงไทย ให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะการปฏิบัติขับร้องให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ สามารถปฏิบัติขับร้องได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจทำการวิจัย เรื่องการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบมองย้อนกลับ ซึ่งการจัดการเรียนรู้แบบมองย้อนกลับ มีแนวทางปฏิบัติที่สอดคล้องกันกับการจัดการเรียนการสอนคีตศิลป์ไทย เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้ปฏิบัติ ขับร้องได้

อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถถ่ายทอดองค์ความรู้ได้อย่างถูกต้อง อันจะเป็นการดำรงไว้ซึ่งศิลปวัฒนธรรมด้านการขับร้องเพลงไทยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาของผู้เรียนขับร้องเพลงไทย
2. เพื่อพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบมองย้อนกลับ
3. เพื่อศึกษาผลการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบมองย้อนกลับ

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรของงานวิจัยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้เชี่ยวชาญด้านคีตศิลป์ไทย กลุ่มครูผู้สอนวิชาขับร้องเพลงไทยในวิทยาลัยนาฏศิลป์ เขตภาคกลาง กลุ่มนักศึกษาสาขาคีตศิลป์ไทย

ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยกำหนดเกณฑ์การคัดเลือกเพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย กลุ่มตัวอย่างของงานวิจัย แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

1. ผู้เชี่ยวชาญด้านคีตศิลป์ไทย อายุระหว่าง 70-85 ปี เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านคีตศิลป์ไทย สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่เคยสอนอยู่ในวิทยาลัยนาฏศิลป์ เขตภาคกลาง มีประสบการณ์การสอนขับร้องเพลงไทยไม่ต่ำกว่า 40 ปี จำนวน 4 คน

2. ครูผู้สอนวิชาขับร้องเพลงไทยในวิทยาลัยนาฏศิลป์ เขตภาคกลาง ครูผู้สอนที่เป็นข้าราชการตำแหน่งครูและอาจารย์ ทำการสอนในวิทยาลัยนาฏศิลป์ เขตภาคกลาง มีอายุระหว่าง 30-60 ปี มีประสบการณ์การสอนขับร้องเพลงไทย ไม่ต่ำกว่า 5 ปี จำนวน 11 คน

3. นักศึกษาสาขาคีตศิลป์ไทย อายุระหว่าง 18-21 ปี กำลังศึกษาระดับชั้นปริญญาตรีปีที่ 2-4 วิทยาลัยนาฏศิลป์ เขตภาคกลาง หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต (4 ปี) หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2562 จำนวน 14 คน

ขั้นตอนที่ 2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยสร้างแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างและแบบประเมินทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทย โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ตรวจสอบและนำไปแก้ไข จากนั้นยื่นขอพิจารณารับรองจริยธรรมในมนุษย์ ก่อนลงพื้นที่เก็บข้อมูลเพื่อใช้เป็นหลักฐานยืนยันความถูกต้องของข้อมูล และใช้เครื่องมือบันทึกข้อมูลในการเก็บข้อมูลภาคสนาม ได้แก่ แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง แบบประเมินทักษะการขับร้องเพลงไทย

ขั้นตอนที่ 3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบมองย้อนกลับเป็นการวิจัยและพัฒนา (Research & Development, R&D) โดยผสมผสานทั้งระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพและเชิง

ปริมาณ โดยได้ทำการศึกษา และเก็บรวบรวมข้อมูล จากเอกสารการสัมภาษณ์ และการสังเกตโดยพิจารณาข้อมูลที่มีลักษณะสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย ซึ่งนำไปสู่คำตอบของคำถามการวิจัยได้ตามที่กำหนดไว้

ขั้นตอนที่ 4 วิธีดำเนินงานวิจัย

ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาของผู้เรียนขับร้องเพลงไทย

ขั้นตอนที่ 1 สร้างแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง เพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลสภาพปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาของผู้เรียนขับร้องเพลงไทย ขั้นตอนที่ 2 ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยด้านความตรง (Validity) โดยนำร่างแบบสัมภาษณ์เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ (IOC) จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา (Content Validity) ความชัดเจนของภาษา และความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย โดยคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ขั้นตอนที่ 3 ปรับแก้เครื่องมือวิจัยตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ และนำไปทดลองใช้ (Try-out) กับกลุ่มเป้าหมายที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างก่อนนำไปใช้จริง ขั้นตอนที่ 4 ยื่นขอพิจารณารับรองจริยธรรมในมนุษย์ขั้นตอนที่ 5 ดำเนินการเก็บข้อมูลโดยสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

5.1 ผู้เชี่ยวชาญด้านคีตศิลป์ไทย สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ได้แก่

ตารางที่ 1 แสดงผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	ตำแหน่ง
1	นางสาวทัศนีย์ ขุนทอง	ศิลปินแห่งชาติ
2	นางวัฒนา โกสินานนท์	นักวิชาการดนตรีและละคร สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
3	นางประคอง ชลานุภาพ	ผู้เชี่ยวชาญด้านคีตศิลป์ไทย สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
4	นางสาวพิชญญา สินธุ์แก้ว	ผู้เชี่ยวชาญด้านคีตศิลป์ไทย วิทยาลัยนาฏศิลป์

5.2 ครูผู้สอนวิชาขับร้องเพลงไทยในวิทยาลัยนาฏศิลป์ เขตภาคกลาง ได้แก่

ตารางที่ 2 แสดงผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	ตำแหน่ง
1	ว่าที่ร้อยตรีสุเชา บัวเข้ม	วิทยาลัยนาฏศิลป์
2	นางสาวจินตนา สืบสงัด	วิทยาลัยนาฏศิลป์
3	นายภัทรเมธา พัวสุวรรณ	วิทยาลัยนาฏศิลป์
4	นางขวัญชนก พุ่มระชัฏ	วิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี
5	นายณรงค์ศักดิ์ ภูมิรินทร์	วิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี

6	นายมนตรี สุขกลัด	วิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง
7	นางมยุรี ฟ้อนรำดี	วิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง
8	นางมุกดา โตพูล	วิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง
9	นางประภาพรณ จันทรสมุทร	วิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง
10	นายชัยทัต ไสพระขรรค์	วิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง
11	นายदनัย น้อยชื่น	วิทยาลัยนาฏศิลป์ลพบุรี

ขั้นตอนที่ 6 รวบรวมข้อมูล สังเคราะห์สภาพปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาของผู้เรียนขับร้องเพลงไทย

ระยะที่ 2 พัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบมองย้อนกลับ

ขั้นตอนที่ 1 กำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง โดยกำหนดสิ่งที่นักเรียนต้องทำความเข้าใจ สามารถปฏิบัติได้ เพื่อให้เกิดคุณลักษณะที่พึงประสงค์

ขั้นตอนที่ 2 กำหนดพฤติกรรมการปฏิบัติขับร้องเพลงไทย เพื่อแสดงว่าผู้เรียน มีความเข้าใจ มีความสามารถหรือมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์

ขั้นตอนที่ 3 สร้างแบบประเมินทักษะการขับร้องเพลงไทย และดำเนินการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย ด้านความตรง (Validity) โดยนำแบบประเมินทักษะฯ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

ขั้นตอนที่ 4 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของเครื่องมือ โดยนำแบบประเมินที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้ (Try-out) กับนักเรียนสาขาศิลป์ไทยที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แล้วนำผลคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมิน

ขั้นตอนที่ 5 จัดทำแบบประเมินทักษะการขับร้องเพลงไทย และกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน (Rubrics) 5 เกณฑ์ จำนวน 5 เกณฑ์

ขั้นตอนที่ 6 ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่เสริมสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่สนับสนุนให้นักเรียนเข้าใจ ความสามารถปฏิบัติขับร้องได้ตามคุณลักษณะที่ต้องการ โดยสังเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาสภาพปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาของผู้เรียนขับร้องเพลงไทยจัดทำเป็นชุดกิจกรรมพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทย

ขั้นตอนที่ 7 ดำเนินการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยให้แก่ผู้เรียน

ขั้นตอนที่ 8 ดำเนินการประเมินผลจากแบบประเมินทักษะการขับร้องเพลงไทยควบคู่ไปกับการเรียนการสอน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่แท้จริง

ระยะที่ 3 เพื่อศึกษาผลการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทย

ขั้นตอนที่ 1 จัดการประเมินผลการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทย โดยผู้เชี่ยวชาญด้านคีตศิลป์ไทย สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

ขั้นตอนที่ 2 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์และนำเสนอผลงานเป็นรูปเล่มวิจัยฉบับสมบูรณ์

ขั้นตอนที่ 3 เผยแพร่งานวิจัย

ขั้นตอนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ใช้ข้อมูลที่ได้มาจากการสัมภาษณ์ และจากการสังเกตมาดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาจัดหมวดหมู่ และวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย คือ

1. ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาของผู้เรียนขับร้องเพลงไทยโดยนำหลักการขับร้องเพลงไทยมาวิเคราะห์ข้อมูลร่วมกับการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ
2. การพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยใช้ทฤษฎีการจัดการเรียนรู้แบบมอยย้อนกลับในการแก้ไขปัญหของผู้เรียนขับร้องเพลงไทย
3. การศึกษาผลการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบมอยย้อนกลับ โดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย เป็นต้น

ผลการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยใช้ทฤษฎีการจัดการเรียนรู้แบบมอยย้อนกลับ สามารถสรุปผลของการวิจัยได้ดังนี้

1.สภาพปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาของผู้เรียนขับร้องเพลงไทย พบว่าจากการสังเคราะห์บทสัมภาษณ์ของผู้เชี่ยวชาญด้านคีตศิลป์ไทย สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ และครูผู้สอนวิชาขับร้องเพลงไทยในวิทยาลัยนาฏศิลป์ เขตภาคกลาง พบว่าสภาพปัญหาของผู้เรียนขับร้องเพลงไทย คือ

1.1 ผู้เรียนเปล่งเสียงร้องไม่ตรงระดับเสียง กล่าวคือ ผู้เรียนปฏิบัติขับร้องไม่ตรงกับเสียงเครื่องดนตรีหรือร้องเพี้ยนเสียง เนื่องจากการขับร้องเพลงไทยมีลักษณะเป็นการขับร้องสลับกับการบรรเลงดนตรี ดังนั้นการที่ผู้ขับร้องเพลงไทยไม่สามารถเปล่งเสียงร้องให้ตรงกับระดับเสียงได้อย่างถูกต้อง จึงถือว่าเป็นปัญหาสำคัญที่ส่งผลต่อการฝึกปฏิบัติขับร้อง

แนวทางการแก้ไขผู้เรียนเปล่งเสียงร้องไม่ตรงระดับเสียง ครูผู้สอนขับร้องเพลงไทยใช้วิธีการให้ผู้เรียนฝึกเปล่งเสียงที่ละเสียงกับเครื่องดนตรี ได้แก่ ระนาด ขลุ่ยเพียงออ เป็นต้น เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาสัททักษะให้มีความชำนาญ รู้จักและเข้าใจธรรมชาติเสียงของตนเอง การฝึกเปล่งเสียงกับเครื่องดนตรีสามารถแก้ปัญหาการเพี้ยนเสียงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 ผู้เรียนเปล่งเสียงไม่เต็มกำลังเสียง กล่าวคือ ในการขับร้องเพลงไทย ผู้ขับร้องจะต้องเปล่งเสียง อย่างเต็มกำลังเสียงเพื่อความชัดเจนของเสียงและถ้อยคำ สำหรับผู้เรียนขับร้องเพลงไทย

บางคนยังไม่กล้าออกเสียง เนื่องจากมีความ ไม่มั่นใจในเสียงของตนเองหรือทำนองเพลง จึงต้องลดระดับความดังของเสียงลงเพื่อประคองเสียงให้มีความไพเราะจึงทำให้ขาดความชัดเจนในการขับร้องเอื้อนและถ้อยคำ

แนวทางการแก้ไขผู้เรียนที่ร้องเพลงไม่เต็มกำลังเสียง ครูผู้สอนจะต้องสร้างความมั่นใจในแก่ผู้เรียนโดยการสาธิตวิธีการขับร้องอย่างเต็มกำลังเสียงแล้วให้ผู้เรียนปฏิบัติตามผู้สอนชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการขับร้องเต็มกำลังเสียง และครูผู้สอน ต้องขับร้องไปพร้อมกับผู้เรียน เมื่อผู้เรียนเกิดความมั่นใจแล้วจะสามารถเปล่งเสียงอย่างเต็มกำลังเสียง

1.3 ความถูกต้องของจังหวะ กล่าวคือ ผู้เรียนปฏิบัติขับร้องไม่ตรงตามจังหวะที่กำหนด เช่น ร้องนำจังหวะ ร้องช้ากว่าจังหวะ ร้องคร่อมจังหวะหน้าทับ เป็นต้น เนื่องจากขาดความเข้าใจในการตบจังหวะไม่แม่นยำในทำนองเพลงจึงเกิดความไม่มั่นใจในการปฏิบัติขับร้อง

แนวทางการแก้ไขผู้เรียนที่ขับร้องไม่ตรงจังหวะ ครูผู้สอนจะต้องสาธิตวิธีการตบจังหวะ และการฟังจังหวะหน้าทับให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติตาม ฝึกซ้อมซ้ำ ๆ จนเกิดความชำนาญ เมื่อผู้เรียนเกิดความชำนาญแล้วจึงให้ปฏิบัติขับร้องไปพร้อมกับการตบจังหวะ โดยครูผู้สอนจะต้องสอนเรื่องการตบจังหวะควบคู่กับการปฏิบัติขับร้องเสมอ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความแม่นยำชำนาญ

1.4 ผู้เรียนหายใจไม่ถูกต้อง กล่าวคือ ในการขับร้องเพลงไทยการแบ่งวรรคตอนเพื่อการหายใจเป็นสิ่งสำคัญ เพราะการขับร้องเป็นเรื่องของเสียง การจะเกิดเสียงได้นั้น เกิดจากลมที่ผ่านตำแหน่งในการเกิดเสียงทำให้เกิดเป็นเสียงต่าง ๆ ผู้เรียนที่หายใจไม่ถูกจังหวะจะประสบปัญหาต่าง ๆ ในการขับร้องเพลงไทย เช่น ลมหายใจไม่เพียงพอไม่สามารถร้องเพลงได้จนจบวรรคตอนหรือจบเพลง ไม่สามารถประคองเสียงให้ตรงกับระดับเสียงของเครื่องดนตรีได้ เป็นต้น ซึ่งปัญหาดังกล่าวนี้นำไปสู่การขับร้อง ไม่มีประสิทธิภาพ

แนวทางการแก้ไขผู้เรียนที่หายใจไม่ถูกต้อง คือครูผู้สอนจะต้องพิจารณาลักษณะ ทางกายภาพของผู้ขับร้องแต่ละคนและแก้ไขข้อบกพร่องเป็นรายบุคคล สำหรับผู้ขับร้องที่ไม่สามารถกักเก็บลมได้มาก ผู้สอนจะต้องแบ่งวรรคตอนในการหายใจให้เพิ่มมากขึ้น โดยไม่เป็นอุปสรรคต่อการขับร้องของผู้เรียนหรือในกรณีที่ผู้ขับร้องสามารถกักเก็บลมหายใจได้ดีแต่แบ่งวรรคในการหายใจไม่ถูกต้อง ครูผู้สอนต้องสาธิตและชี้แนะแนวทางในการแบ่งวรรคตอนในการหายใจให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม จากนั้นต้องปฏิบัติขับร้องไปพร้อมกับผู้เรียนเพื่อสร้างความมั่นใจ และเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความแม่นยำชำนาญ

1. การพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยใช้ทฤษฎีการจัดการเรียนรู้แบบมองย้อนกลับ

การพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบมองย้อนกลับ ผู้วิจัยได้ศึกษาวัตถุประสงค์ของหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาดนตรีศึกษา (4 ปี) หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2562 พบว่า วัตถุประสงค์ของหลักสูตรเพื่อผลิตบัณฑิตครูที่มีสมรรถนะและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ดังต่อไปนี้ (วิทยาลัยนาฏศิลป์ 2562)

- 1) มีความรู้ ทักษะ และเชี่ยวชาญด้านดนตรี สามารถคิดวิเคราะห์ และสร้างสรรค์งานศิลป์
- 2) เป็นครูดนตรี ที่สามารถถ่ายทอดและประยุกต์ความรู้ มีความเป็นเลิศในศาสตร์ด้านดนตรี
- 3) สร้างสรรค์นวัตกรรม และหรืองานวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและ

บูรณาการความรู้ในศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง

- 4) พัฒนตนเองให้เท่าทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและมีความพร้อมในการร่วมมือทางวิชาการกับองค์กรทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ
- 5) มีความสามารถในการสื่อสาร การคิดแก้ปัญหา และใช้เทคโนโลยีได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- 6) มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลเมืองโลก ยึดมั่นในคุณธรรม จริยธรรมและจรรยาบรรณวิชาชีพครู

จากการศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาดนตรีศึกษา (4 ปี) หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2562 ผู้วิจัยได้นำวัตถุประสงค์ของหลักสูตรข้อที่ 1 คือเพื่อผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ ทักษะและเชี่ยวชาญด้านดนตรี สามารถคิดวิเคราะห์ และสร้างสรรค์งานศิลป์ มาใช้เป็นผลลัพธ์ (Desired Results) ที่ต้องการให้ผู้เรียนบรรลุ โดยสังเคราะห์สภาพปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหา จากผู้เชี่ยวชาญด้านคีตศิลป์ไทย สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ และครูผู้สอนวิชาขับร้องเพลงไทยในวิทยาลัยนาฏศิลป์ เขตภาคกลาง จากนั้นสร้างชุดฝึกเพื่อการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทย โดยการจัดการเรียนรู้แบบมองย้อนกลับ แล้วนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 14 คน ครั้งละประมาณ 3 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง จำนวน 4 สัปดาห์ ดังต่อไปนี้

ชุดฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบมองย้อนกลับ

แบบฝึกที่ 1 แก้ปัญหาผู้เรียนขับร้องไม่ตรงระดับเสียง

แบบฝึกนี้ครูผู้สอนใช้ฝึกผู้เรียนก่อนเริ่มต่อเพลงหรือใช้สำหรับการไล่เสียงก่อนการปฏิบัติขับร้อง วิธีการฝึกคือให้ผู้เรียนเปล่งเสียง “เออ” ไปตามระดับเสียงของเครื่องดนตรี (ควรใช้เครื่องดนตรีที่มีเสียงมั่นคง ไม่ผันแปร เช่น ระนาดเอก ขลุ่ยเพียงออ) โดยฝึกเปล่งเสียงตั้งแต่ โด ต่ำ ไปถึง โดสูง และ จาก โดสูง ลงมา โดต่ำ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตารางที่ 3 ฝึกเปล่งเสียงตั้งแต่ โด ต่ำ ไปถึง โดสูง และ จาก โดสูง ลงมา โดต่ำ

--- ด	--- ร	--- ม	--- ฟ	--- ช	--- ล	--- ท	--- ต
--- เออ	--- เออ	--- เออ	--- เออ	--- เออ	--- เออ	--- เออ	--- เออ

--- ต	--- ร	--- ม	--- ฟ	--- ช	--- ล	--- ท	--- ด
--- เออ	--- เออ	--- เออ	--- เออ	--- เออ	--- เออ	--- เออ	--- เออ

แบบฝึกที่ 2 แก้ปัญหาผู้เรียนเปล่งเสียงไม่เต็มกำลังเสียง

แบบฝึกนี้ให้ผู้เรียนเปล่งเสียง “เออ” ตามเสียงโน้ตทีละตัว ตั้งแต่ โดต่ำ ไปถึงโดสูง โดยเปล่งเสียงให้ยาว โดยผู้เรียนจะต้องออกแรงในการเปล่งเสียงให้มีระดับความดังที่สม่ำเสมอ ไม่แผ่วปลาย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตารางที่ 4 การเปล่งเสียงให้มีระดับความดังที่สม่ำเสมอ ไม่แผ่วปลาย

--- ด	----	----	----	----	----	----	----
--- เออ	----	----	----	----	----	----	----

--- ร	----	----	----	----	----	----	----
--- เออ	----	----	----	----	----	----	----

--- ม	----	----	----	----	----	----	----
--- เออ	----	----	----	----	----	----	----

--- ฟ	----	----	----	----	----	----	----
--- เออ	----	----	----	----	----	----	----

--- ช	----	----	----	----	----	----	----
--- เออ	----	----	----	----	----	----	----

--- ล	----	----	----	----	----	----	----
--- เออ	----	----	----	----	----	----	----

--- ท	----	----	----	----	----	----	----
--- เออ	----	----	----	----	----	----	----

--- ต	----	----	----	----	----	----	----
--- เออ	----	----	----	----	----	----	----

แบบฝึกที่ 3 แก้ปัญหาผู้เรียนปฏิบัติซ้ำร้องไม่ตรงตามจังหวะ

แบบฝึกนี้ให้ผู้เรียนเปล่งเสียง “เออ” ตามเสียงโน้ตที่ละตัว ตั้งแต่ โดต่ำ ไปถึง โดสูง โดยครูผู้สอนตีฉิ่งและตีกลองตามจังหวะหน้าทับปรบไก่ 2 ชั้น และหน้าทับลาว 2 ชั้น ให้ผู้เรียนเข้าจังหวะให้ถูกต้อง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตารางที่ 5 การแปลงเสียงให้มีเข้าจังหวะให้ถูกต้อง

- - - ดุ	- - - ร	- - - ม	- - - ฟ	- - - ช	- - - ล	- - - ท	- - - ตั
- - - เออ	- - - เออ	- - - เออ	- - - เออ	- - - เออ	- - - เออ	- - - เออ	- - - เออ
- - - ฉิ่ง	- - - ฉับ	- - - ฉิ่ง	- - - ฉับ	- - - ฉิ่ง	- - - ฉับ	- - - ฉิ่ง	- - - ฉับ
- ทั้ง - ดิง	- โจ๊ะ - จ๊ะ	- โจ๊ะ - จ๊ะ	- โจ๊ะ - จ๊ะ	- ดิง - ทั้ง	- ดิง - ดิง	- ทั้ง - ดิง	- ดิง - ทั้ง

- - - ตั	- - - ร	- - - ม	- - - ฟ	- - - ช	- - - ล	- - - ท	- - - ดุ
- - - เออ	- - - เออ	- - - เออ	- - - เออ	- - - เออ	- - - เออ	- - - เออ	- - - เออ
- - - ฉิ่ง	- - - ฉับ	- - - ฉิ่ง	- - - ฉับ	- - - ฉิ่ง	- - - ฉับ	- - - ฉิ่ง	- - - ฉับ
- ดิง - โจ๊ะ	- ดิง - ดิง	- ดิง - ทั้ง	- ดิง - ทั้ง	- ดิง - โจ๊ะ	- ดิง - ดิง	- ดิง - ทั้ง	- ดิง - ทั้ง

แบบฝึกที่ 4 แก้ปัญหาผู้เรียนหายใจไม่ถูกต้อง

แบบฝึกนี้ให้ผู้เรียนแปลงเสียง “เออ” ตามเสียงโน้ตทีละตัว ตั้งแต่ โดต่ำ ไปถึง โดสูง โดยผู้เรียนจะต้องหายใจให้ถูกต้อง กล่าวคือ ผู้เรียนหายใจในท้องที่ 2 4 6 และ 8 ถือว่าถูกต้อง แต่ถ้าหายใจในท้องที่ 1 3 5 และ 7 ถือว่าหายใจไม่ถูกต้อง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตารางที่ 6 ตามเสียงโน้ตทีละตัว ตั้งแต่ โดต่ำ ไปถึง โดสูง โดยผู้เรียนจะต้องหายใจให้ถูกต้อง

- ดุ - ดุ	- ร - ร	- ม - ม	- ฟ - ฟ	- ช - ช	- ล - ล	- ท - ท	- ตั - ตั
- เออ - เออ	- เออ - เออ	- เออ - เออ	- เออ - เออ	- เออ - เออ	- เออ - เออ	- เออ - เออ	- เออ - เออ

- ดุ - ดุ	- ร - ร	- ม - ม	- ฟ - ฟ	- ช - ช	- ล - ล	- ท - ท	- ตั - ตั
- เออ - เออ	- เออ - เออ	- เออ - เออ	- เออ - เออ	- เออ - เออ	- เออ - เออ	- เออ - เออ	- เออ - เออ

3. การศึกษาผลการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบมอญย้อนกลับ

จากการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบมอญย้อนกลับ ผู้วิจัยได้นำชุดฝึกเพื่อการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบมอญย้อนกลับ ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 14 คน ครั้งละประมาณ 3 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง จำนวน 4 สัปดาห์ ได้ผลการศึกษาดังนี้

ตารางที่ 7 ผลการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยการแก้ปัญหาผู้เรียนขับร้องไม่ตรงระดับเสียง

คนที่	ก่อน เรียน (20)	ครั้งที่ 1 (20)	ครั้งที่ 2 (20)	ครั้งที่ 3 (20)	ครั้งที่ 4 (20)	ครั้งที่ 5 (20)	ครั้งที่ 6 (20)	ครั้งที่ 7 (20)	ครั้งที่ 8 (20)
1	11	11	12	13	13	14	15	15	16
2	17	17	17	17	18	18	18	19	19
3	13	13	14	14	15	15	16	16	17
4	12	13	13	13	14	15	15	16	16
5	11	12	13	13	14	15	15	16	17
6	15	15	15	16	16	17	17	17	17
7	17	17	17	17	17	18	18	18	18
8	12	13	13	13	14	14	14	15	15
9	11	12	12	13	13	13	14	14	15
10	13	13	13	14	14	14	15	15	15
11	11	12	13	13	14	14	15	15	16
12	12	13	13	14	14	15	15	16	17
13	12	13	13	14	14	15	15	16	17
14	16	16	14	15	15	15	16	16	17
คะแนน เฉลี่ย	13.07	13.57	13.71	14.21	14.64	15.14	15.57	16	16.57
ร้อยละ	65.35	67.85	68.55	71.05	73.20	75.70	77.85	80	82.85

จากตารางข้างต้น พบว่า ผลการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยการแก้ปัญหาผู้เรียนขับร้อง ไม่ตรงระดับเสียง ก่อนเรียน ด้วยแบบฝึกการแก้ปัญหาผู้เรียนขับร้องไม่ตรงระดับเสียง ผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ย 13.07 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 65.35 และหลังเรียนครั้งที่ 8 มีคะแนนเพิ่มสูงขึ้นเป็น 16.57 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 82.85 ผลคะแนนดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนมีศักยภาพในการขับร้องเพิ่มสูงขึ้นเมื่อเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการแก้ปัญหาผู้เรียนขับร้องไม่ตรงระดับเสียง

ตารางที่ 8 ผลการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยการแก้ปัญหาผู้เรียนเปล่งเสียงไม่เต็มกำลังเสียง

คนที่	ก่อน เรียน (20)	ครั้งที่ 1 (20)	ครั้งที่ 2 (20)	ครั้งที่ 3 (20)	ครั้งที่ 4 (20)	ครั้งที่ 5 (20)	ครั้งที่ 6 (20)	ครั้งที่ 7 (20)	ครั้งที่ 8 (20)
1	10	11	12	12	13	13	14	14	14
2	13	13	14	14	14	15	15	16	16
3	13	13	14	14	15	15	16	16	16
4	14	14	14	14	15	15	16	16	16
5	15	15	15	15	15	15	15	16	16
6	15	15	15	16	16	16	16	16	17
7	16	16	16	17	17	17	18	18	18
8	11	11	11	12	12	12	13	13	14
9	14	14	14	14	15	15	15	15	15
10	12	12	12	13	13	13	14	14	15
11	14	14	14	14	14	14	15	15	15
12	13	13	13	14	14	15	15	15	16
13	11	12	12	12	13	14	14	15	16
14	16	16	16	17	17	17	17	17	18
คะแนน เฉลี่ย	13.35	13.50	13.71	14.14	14.50	14.71	15.21	15.42	15.85
ร้อยละ	66.75	67.50	68.55	70.7	72.50	73.55	76.05	77.10	79.25

ผลการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยการแก้ปัญหาผู้เรียนเปล่งเสียงไม่เต็มกำลังเสียง ก่อนเรียนด้วยแบบฝึกการแก้ปัญหาผู้เรียนเปล่งเสียงไม่เต็มกำลังเสียง ผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ย 13.35 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 66.75 และหลังเรียนครั้งที่ 8 มีคะแนนเพิ่มสูงขึ้นเป็น 15.85 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 79.25 ผลคะแนนดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนมีศักยภาพในการขับร้องเพิ่มสูงขึ้นเมื่อเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการแก้ปัญหาผู้เรียนเปล่งเสียงไม่เต็มกำลังเสียง

ตารางที่ 9 ผลการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยแก้ปัญหาผู้เรียนปฏิบัติขับร้องไม่ตรงตามจังหวะ

คนที่	ก่อน เรียน (20)	ครั้งที่ 1 (20)	ครั้งที่ 2 (20)	ครั้งที่ 3 (20)	ครั้งที่ 4 (20)	ครั้งที่ 5 (20)	ครั้งที่ 6 (20)	ครั้งที่ 7 (20)	ครั้งที่ 8 (20)
1	10	11	12	13	13	14	15	15	16
2	14	15	15	15	16	16	17	18	18
3	13	13	14	14	15	15	16	16	17
4	11	11	11	12	12	13	13	14	14
5	10	10	11	11	12	12	12	13	13
6	11	11	11	12	12	13	13	14	14
7	14	14	15	15	16	17	17	17	18
8	12	13	13	14	14	14	14	15	15
9	10	11	11	11	11	12	12	12	12
10	13	13	13	14	14	15	15	16	16
11	13	13	13	13	14	14	15	15	16
12	10	10	10	11	11	11	12	12	13
13	11	12	12	13	13	14	14	15	15
14	14	15	15	15	15	16	16	16	17
คะแนน เฉลี่ย	11.85	12.28	12.57	13.07	13.42	14	14.35	14.85	15.28
ร้อยละ	59.25	61.4	62.85	65.35	67.1	75.70	71.75	74.25	76.4

ผลการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยแก้ปัญหาผู้เรียนปฏิบัติขับร้องไม่ตรงตามจังหวะ ก่อนเรียนด้วยแบบฝึกแก้ปัญหาผู้เรียนปฏิบัติขับร้องไม่ตรงตามจังหวะ ผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ย 11.85 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 59.25 และหลังเรียนครั้งที่ 8 มีคะแนนเพิ่มสูงขึ้นเป็น 15.28 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 76.4 ผลคะแนนดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนมีศักยภาพในการ ขับร้องเพิ่มสูงขึ้นเมื่อเรียนรู้ด้วยแบบฝึกแก้ปัญหาผู้เรียนปฏิบัติขับร้องไม่ตรงตามจังหวะ

ตารางที่ 10 ผลการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยแก้ปัญหาผู้เรียนหายใจไม่ถูกต้อง

คนที่	ก่อน เรียน (20)	ครั้งที่ 1 (20)	ครั้งที่ 2 (20)	ครั้งที่ 3 (20)	ครั้งที่ 4 (20)	ครั้งที่ 5 (20)	ครั้งที่ 6 (20)	ครั้งที่ 7 (20)	ครั้งที่ 8 (20)
1	11	11	11	12	12	13	13	14	14
2	15	15	16	17	17	17	18	18	18
3	13	13	14	14	15	15	16	16	17
4	14	13	13	13	14	15	15	16	16
5	10	12	13	13	14	15	15	16	17
6	12	15	15	16	16	17	17	17	17
7	12	17	17	17	17	18	18	18	18
8	13	13	13	13	14	14	14	15	15
9	14	12	12	13	13	13	14	14	15
10	15	13	13	14	14	14	15	15	15
11	16	12	13	13	14	14	15	15	16
12	14	13	13	14	14	15	15	16	17
13	13	13	13	14	14	15	15	16	17
14	14	16	14	15	15	15	16	16	17
คะแนนเฉลี่ย	13.28	13.42	13.57	14.14	14.50	15	15.42	15.85	16.35
ร้อยละ	66.4	67.1	67.85	70.7	72.5	75	77.1	80	81.75

ผลการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยแก้ปัญหาผู้เรียนหายใจไม่ถูกต้อง ก่อนเรียนด้วยแบบฝึกการแก้ปัญหาผู้เรียนหายใจ ไม่ถูกต้อง ผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ย 13.28 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 66.4 และหลังเรียนครั้งที่ 8 มีคะแนนเพิ่มสูงขึ้นเป็น 16.35 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 81.75 ผลคะแนนดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนมีศักยภาพ ในการขับร้องเพิ่มสูงขึ้นเมื่อเรียนรู้ด้วยแบบฝึกแก้ปัญหาผู้เรียนหายใจไม่ถูกต้อง

จากการศึกษาผลการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบมอญย้อนกลับ ก่อนเรียนด้วยชุดฝึกการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบมอญย้อนกลับ ผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ย 12.88 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 64.4 และหลังเรียนครั้งที่ 8 มีคะแนนเพิ่มสูงขึ้นเป็น

16.01 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 80.05 ผลคะแนนดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนมีศักยภาพ ในการขับร้องเพิ่มสูงขึ้นเมื่อเรียนรู้ด้วยชุดฝึกเพื่อการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบ มอญย้อนกลับ

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย สามารถอภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ดังนี้

1. สภาพปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหของผู้เรียนขับร้องเพลงไทย พบว่า

จากการสังเคราะห์บทสัมภาษณ์ของผู้เชี่ยวชาญด้านคีตศิลป์ไทย สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ และครูผู้สอน วิชาขับร้องเพลงไทยในวิทยาลัยนาฏศิลป์ เขตภาคกลาง พบว่าสภาพปัญหาของผู้เรียนขับร้องเพลงไทย คือ ผู้เรียนเปล่งเสียงร้องไม่ตรงระดับเสียงหรือร้องเพี้ยนเสียง แนวทางการแก้ไขผู้เรียนเปล่งเสียงร้องไม่ตรงระดับ เสียง ครูผู้สอนขับร้องเพลงไทยใช้วิธีการให้ผู้เรียนฝึกเปล่งเสียงทีละเสียงกับเครื่องดนตรี ได้แก่ ระนาด ชลุ่ม เพิงอ เป็นต้น เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาสัททักษะให้มีความชำนาญ รู้จักและเข้าใจธรรมชาติเสียงของตนเอง สอดคล้องกับ เจตชนินทร์ จิรสันติธรรม (2553:96) ได้กล่าวว่า “เสียงเป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อน มองไม่เห็นได้ด้วย ตา ปราศจากรูปร่างตัวตน แต่รับรู้ได้ทางสัทประสาท ความสั่นสะเทือนที่เป็นช่วงยาวหรือห่างจะเป็นเสียงต่ำ และความสั่นสะเทือนที่เป็นช่วงสั้นหรือถี่จะเป็นเสียงสูง เสียงร้องจะต้องประกอบด้วยธรรมชาติของเสียงที่ เอื้ออำนวยคือ มีเสียงแจ่มใส ไม่แหบแห้ง เสียงกังวานไพเราะ โดยการขับร้องเพลงไทยที่ด้นั้นต้องรักษาระดับ เสียงไม่ให้เพี้ยน เพราะจำเป็นอย่างยิ่งที่จะให้เสียงเข้ากับเสียงดนตรี” ซึ่งผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าการฝึกเปล่ง เสียงกับเครื่องดนตรีสามารถแก้ปัญหการเพี้ยนเสียงได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังพบปัญหาผู้เรียน เปล่งเสียงไม่เต็มกำลังเสียงหรือร้องไม่เต็มเสียง ทำให้ขาดความชัดเจนของเสียงและถ้อยคำ การที่ผู้เรียน ร้องไม่เต็มเสียงอาจมาจากมีความไม่มั่นใจในเสียงของตนเองหรือทำนองเพลงจึงต้องลดระดับความดังของเสียง ลง ครูผู้สอนจะต้องสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้เรียนโดยการสาธิตวิธีการขับร้องอย่างเต็มกำลังเสียงแล้วให้ผู้เรียน ปฏิบัติตาม ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการขับร้องเต็มกำลังเสียง และครูผู้สอนต้องขับร้องไปพร้อมกับผู้เรียน เมื่อผู้เรียนเกิดความมั่นใจแล้วจะสามารถเปล่งเสียงอย่างเต็มกำลังเสียง สอดคล้องกับ ท้วม ประสิทธิกุล (2529:229) ที่กล่าวว่า “กำลังเสียงดีหรือกำลังเสียงที่ร้อง สามารถร้องได้ทั้งในทางขึ้นสูงและทางลงต่ำ มี น้ำเสียงแจ่มใสคงทนหรือเรียกว่าเสียงคงทนตามธรรมชาติ รู้จักรักษากำลังเสียงให้สม่ำเสมอ ถ้าพยายามทำได้ ตามหลักวิธีดังกล่าวก็จะช่วยให้ร้องได้ไพเราะยิ่งขึ้น” นอกจากนี้ยังพบปัญหาผู้เรียนปฏิบัติขับร้องไม่ตรงตาม จังหวะที่กำหนด เช่น ร้องนำจังหวะ ร้องช้ากว่าจังหวะ ร้องคร่อมจังหวะหน้าทับ เป็นต้น เนื่องจากขาดความ เข้าใจในการตบจังหวะ ไม่แม่นยำในทำนองเพลงจึงเกิดความไม่มั่นใจในการปฏิบัติขับร้อง ครูผู้สอนจะต้อง สาธิตวิธีการตบจังหวะและการฟังจังหวะหน้าทับให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติตาม ฝึกซ้อมซ้ำ ๆ จนเกิดความชำนาญ เมื่อผู้เรียนเกิดความชำนาญแล้วจึงให้ปฏิบัติขับร้องไปพร้อมกับการตบจังหวะ โดยครูผู้สอนจะต้องสอนเรื่อง การตบจังหวะควบคู่กับ การปฏิบัติขับร้องเสมอ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความแม่นยำชำนาญ สอดคล้องกับ เจริญใจ สุนทรวาทิน (2530:56) ที่กล่าวว่า “ผู้ขับร้องเพลงไทยได้ดีจะต้องมีทักษะเรื่องจังหวะที่ดี คือร้องให้ตรงกับ

จังหวะ อาจมีการลัดจังหวะ ย้อยจังหวะ เพื่อให้ฟังแล้วมีความน่าสนใจมากขึ้น อีกทั้งผู้ขับร้องควรมีทักษะในด้านการฟังจังหวะหน้าทับและจังหวะฉิ่งด้วย” และพบปัญหาผู้เรียนหายใจไม่ถูกต้องจะประสบปัญหาต่าง ๆ ในการขับร้องเพลงไทย เช่น ลมหายใจไม่เพียงพอไม่สามารถร้องเพลงได้จนจบวรรคตอนหรือจบเพลง ไม่สามารถประคองเสียงให้ตรงกับระดับเสียงของเครื่องดนตรีได้ เป็นต้น ซึ่งปัญหาดังกล่าวนี้นำมาสู่การขับร้องไม่มีประสิทธิภาพในการขับร้องเพลงไทยควรแบ่งวรรคตอนเพื่อการหายใจจะทำให้การขับร้องมีประสิทธิภาพมากขึ้น สอดคล้องกับ ญัฐพล นาคะเต (2555) ได้ศึกษาอัตลักษณ์และกระบวนการถ่ายทอดการขับร้องเพลงทยอยของครูสุรางค์ดุริยพันธ์พบว่า อัตลักษณ์ของการขับร้องเพลงทยอยของครูสุรางค์ดุริยพันธ์มีการเอื้อนที่ละเอียดใช้เสียงหนักเบาเพื่อให้เกิดความงามและความไพเราะ เน้นการหายใจที่ถูกต้องตามวรรคตอนและใช้กลเม็ดเด็ดพรายที่มีกลวิธีเฉพาะที่มาจากคุณครูเข้มช้อย ดุริยพันธ์ กระบวนการถ่ายทอดเพลงทยอยของครูสุรางค์ ดุริยพันธ์ แบ่งได้ 5 ขั้นตอนคือ 1. การพิจารณาทำความเข้าใจเกี่ยวกับบทหรือผู้ประพันธ์ 2. คำนึงถึงการสื่อความหมายความรู้สึตามบทหรือให้เหมาะสมกับบทเพลง 3. คำนึงถึงระยะช่องไฟในการหายใจให้ถูกต้องตามวรรคตอน 4. เพิ่มลีลาในการขับร้องเข้าไปทั้งในเสียงเอื้อนทำนองและการผันเสียงของคำร้องให้มีความวิจิตรงดงาม 5. ผู้ขับร้องต้องมีความรู้ความเข้าใจเรื่องทฤษฎีและความหมายของศัพท์สังคีตที่เป็นองค์ประกอบของการขับร้องเพลงไทย ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดในการแก้ปัญหาด้านการขับร้องเพลงไทยคือผู้สอนจะต้องวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนแต่ละคนอย่างถูกต้อง และแก้ไขปัญหาย่างตรงประเด็น อีกทั้งผู้เรียนจะต้องพร้อมต่อการเรียนรู้เพื่อพัฒนาศักยภาพด้านการขับร้องเพลงไทยให้มีประสิทธิภาพ

2. การพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยใช้ทฤษฎีการจัดการเรียนรู้แบบมองย้อนกลับ พบว่า

ผู้วิจัยได้สร้างชุดฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบมองย้อนกลับ ประกอบด้วยแบบฝึกที่ 1 การแก้ปัญหาผู้เรียนขับร้องไม่ตรงระดับเสียง โดยการไล่เสียงจากโน้ตเสียงต่ำไปยังโน้ตเสียงสูง แบบฝึกที่ 2 แก้ปัญหาผู้เรียนขับร้องไม่เต็มกำลังเสียง โดยการให้ผู้เรียนเปล่งเสียงยาวอย่างสม่ำเสมอ แบบฝึกที่ 3 แก้ปัญหาผู้เรียนขับร้องไม่ตรงตามจังหวะ โดยให้ผู้เรียนฝึกขับร้องเข้ากับจังหวะฉิ่งและจังหวะหน้าทับ และแบบฝึกที่ 4 แก้ปัญหาผู้เรียนขับร้องหายใจไม่ถูกต้อง โดยให้ผู้เรียนเปล่งเสียงร้องและกำหนดตำแหน่งในการหายใจ สอดคล้องกับ วิทยา ศรีม่วง (2563) ที่กล่าวว่า ชุดฝึกในการขับร้องเป็นการวางพื้นฐานจากง่ายไปจนถึงชั้นยากเพื่อให้เกิดความชำนาญ มีผลกำลังเพียงพอสำหรับการขับร้องที่มีความยาว ครูอาจารย์หลายท่าน ใช้เพลงเป็นเครื่องมือในการวางรากฐานเริ่มต้นด้วยเพลงดับต้นเพลงฉิ่ง สามชั้น นอกจากนั้นอาจใช้เพลงอื่น ๆ เช่น เพลงดับลมพัด ชายเขาหรือเพลงดื่บระบำสืบท หรือเพลงที่บรรจุอยู่ในหลักสูตรสาขาวิชาศิลปไทย ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ การใช้เพลงดับในการฝึกมีทั้งการใช้เอื้อนประกอบไปกับการใช้คำร้องเป็นทำนองของการขับร้องนอกจากผู้เรียนจะได้เรียนรู้ทำนองเพลงทั้งหมดแล้วยังต้องฝึกซ้อมอย่างต่อเนื่องจนเกิดความแม่นยำของทำนองการขับร้องจังหวะช่องไฟเมื่อผู้เรียนได้รับการทบทวนซ้ำแล้วซ้ำอีกจะสามารถจดจำบทหรือทำนองได้อย่างแม่นยำ และสอดคล้องกับธีรศักดิ์ คชสาร เบญจวรรณ วงษ์จันทร์ และวศิน สุระสัจจะ (2555) ได้ศึกษากระบวนการถ่ายทอดการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นในวิทยาลัยนาฏศิลป์เขต

ภาคกลาง จากการวิจัยพบว่าครูผู้วางพื้นฐานการขับร้องเพลงไทย ในวิทยาลัยนาฏศิลป์เขตภาคกลาง ได้รับการถ่ายทอดการขับร้องเพลงไทยจากวิทยาลัยนาฏศิลป์และได้รับการถ่ายทอดการขับร้องเพลงไทยเพิ่มเติมจาก คุณครูท้วม ประสิทธิ์กุล และลูกศิษย์ของคุณครูท้วม ประสิทธิ์กุล คือ คุณครูทัศนีย์ขุนทองและคุณครูวัฒนา โกศินานนท์ ซึ่งทั้งสองท่านได้รับการถ่ายทอดการขับร้องและกลวิธีต่าง ๆ โดยตรงจากครูท้วม ประสิทธิ์กุล กระบวนการถ่ายทอด เพลงไทยได้ยึดหลักเกณฑ์ของคุณครูท้วม ประสิทธิ์กุล โดยนำต้นเพลงฉิ่ง สามชั้น มาใช้วางพื้นฐานในการเรียน รวมถึงกลวิธีในการขับร้องเพลงไทย ที่ผู้สอนได้คิดขึ้นมาเอง การฝึกร้องเอื้อนตามเสียงของขลุ่ยเพียงออโดยไล่จากเสียงต่ำไปหาเสียงสูงและเสียงสูงลงมาเสียงต่ำ อีกทั้งยังมีการใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีใหม่ ๆ เข้ามาช่วยสอนในกรณีที่ครูบางท่านก็ยึดหลักการสอนขับร้องแบบโบราณคือต่อเพลงแบบมุขปาฐะและใช้การท่องจำจนแม่นยำ สิ่งที่ไม่ได้นำมาปฏิบัติคือการฝึกให้นักเรียนตีจังหวะหน้าทับซึ่งถือเป็นสิ่งสำคัญและเป็นพื้นฐานที่จำเป็นอย่างยิ่งของผู้เรียนขับร้องเพลงไทยในการพัฒนาฝีมือระดับสูงต่อไป

3. การศึกษาผลการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบมองย้อนกลับพบว่า

จากการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบมองย้อนกลับ ผู้วิจัยได้นำชุดฝึกเพื่อการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบมองย้อนกลับ ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 14 คน ครั้งละประมาณ 3 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง จำนวน 4 สัปดาห์ พบว่า ผลการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบมองย้อนกลับ ก่อนเรียนด้วยชุดฝึกการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบมองย้อนกลับ ผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ย 12.88 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 64.4 และหลังเรียนครั้งที่ 8 มีคะแนนเพิ่มสูงขึ้นเป็น 16.01 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 80.05 ผลคะแนนดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนมีศักยภาพ ในการขับร้องเพิ่มสูงขึ้นเมื่อเรียนรู้ด้วยชุดฝึกเพื่อการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบมองย้อนกลับ สอดคล้องกับ กิตติ อรรถผล (2563:78) ที่กล่าวว่า งานวิจัยเรื่องชุดฝึกกระดานทุ้มสำหรับพัฒนาศักยภาพ ของผู้เรียน เป็นนวัตกรรมทางการศึกษาด้านดนตรีไทยในการฝึกปฏิบัติระนาดทุ้ม เพื่อส่งเสริมการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่จะช่วยสร้างพื้นฐานทักษะปฏิบัติระนาดทุ้มให้แก่ผู้เรียน ผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้วยชุดฝึกกระดานทุ้มสำหรับพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนจะเห็นได้ว่า ก่อนเรียนด้วยชุดฝึกกระดานทุ้มผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ย 8.45 หรือคิดเป็นร้อยละ 42.25 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน และหลังเรียน มีคะแนนเพิ่มสูงขึ้นเป็น 17.85 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน หรือคิดเป็นร้อยละ 89.25 ผลคะแนนดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนมีศักยภาพในการบรรเลงระนาดทุ้มเพิ่มสูงขึ้นเมื่อเรียนรู้ด้วยชุดฝึกกระดานทุ้ม โดยมีทักษะในการบรรเลงระนาดทุ้มตั้งแต่ระดับพื้นฐาน และสามารถประยุกต์ใช้กับบรรเลงเพลงไทยได้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ (เชิงนโยบายและวิชาชีพ) จากการวิจัยพบว่าชุดฝึกพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบมองย้อนกลับ ช่วยแก้ปัญหาผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติ ดังนี้

1.1 ด้านการพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน ควรพิจารณานำ "ชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบมองย้อนกลับ" บรรจุเป็นส่วนหนึ่งของแบบฝึกหัดขั้นพื้นฐานในรายวิชาปฏิบัติเอกศิลป์ไทยหรือรายวิชา ขับร้องเพลงไทยเบื้องต้น เพื่อเป็นการสร้างพื้นฐานด้านการขับร้องเพลงไทยที่ถูกต้องก่อนเริ่มเรียนเพลงในหลักสูตรต่อไป

1.2 ด้านการพัฒนาศักยภาพครูผู้สอน (Teacher Training): ควรมีการจัดอบรมเชิงปฏิบัติการให้แก่ครูผู้สอนในเรื่อง "เทคนิคการวินิจฉัยปัญหาการขับร้องและการจัดการเรียนรู้แบบมองย้อนกลับ" เพื่อให้ครูสามารถวิเคราะห์สาเหตุของปัญหาผู้เรียนรายบุคคลได้แม่นยำ และสามารถออกแบบวิธีการแก้ไขปัญหาด้านทักษะของผู้เรียนได้ตรงประเด็น

1.3 ด้านสื่อและนวัตกรรมการเรียนรู้ ควรส่งเสริมให้มีการผลิตสื่อการสอนชุดฝึกนี้ในรูปแบบดิจิทัล หรือคลิปวิดีโอสาธิต เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปฝึกซ้อมด้วยตนเองนอกเวลาเรียนได้ (Self-Directed Learning) ซึ่งจะช่วยแก้ปัญหาเรื่องเวลาเรียนที่มีจำกัด

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป เพื่อให้องค์ความรู้ด้านการขับร้องเพลงไทยมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ควรมีการศึกษาวิจัยเพิ่มเติมในประเด็นดังต่อไปนี้

2.1. การพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทย สามารถพัฒนาได้โดยการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบอื่น เช่น การจัดการเรียนการสอนแบบปรับเหมาะ (Adaptive Learning) หรือการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-Assisted Learning) เป็นต้น

2.2. การพัฒนาผู้เรียนด้านการขับร้องเพลงไทย ควรพัฒนาในด้านเจตคติที่มีต่อรายวิชาขับร้องเพลงไทยควบคู่กับการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรักและความภาคภูมิใจ ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการฝึกฝนอย่างยั่งยืน

บรรณานุกรม

- กิตติ อรรถผล. (2563). ชุดฝึกกระนาบสำหรับพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน [งานวิจัย]. สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.
- คณะรัฐมนตรี. (2566). แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ. 2566-2580) ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม. สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. <https://op.chandra.ac.th/plan>
- เจตชรินทร์ จิรสันติธรรม. (2553). ทฤษฎีการขับร้องเพลงไทย. โอ.เอส.พริ้นติ้ง เฮาส์.
- เจริญใจ สุนทรวาทิน. (2530). ข้าพเจ้าภูมิใจที่เกิดเป็นนักดนตรีไทย. โรงพิมพ์เรือนแก้ว.
- ณัฐพล นาคะเต. (2555). การศึกษาอัตลักษณ์และกระบวนการถ่ายทอดการขับร้องเพลงทยอยของครูสุรางค์ ดุริยพันธุ์ [วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย].
- ท้วม ประสิทธิ์กุล. (2529). หลักคีตศิลป์. วิทยาลัยนาฏศิลป์.

ธีรศักดิ์ คชสาร, เบญจวรรณ วงษ์จันทร์, และวศิน สุระสัจจะ. (2555). กระบวนการถ่ายทอดการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นในวิทยาลัยนาฏศิลป์ เขตภาคกลาง [ปริญญานิพนธ์ศึกษาศาสตรบัณฑิต, สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์].

มงคล บุญวงศ์. (2535). พระราชทานเพลงศพนางท้วม ประสิทธิ์กุล. อมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ป.

วิทยา ศรีผ่อง. (2563). ชุดฝึกการขับร้องเพลงไทยสำหรับพัฒนาศักยภาพของผู้ขับร้อง [รายงานการวิจัย]. สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.

วิทยาลัยนาฏศิลป์. (2562). หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาดนตรีศึกษา (4 ปี) หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2562. วิทยาลัยนาฏศิลป์.

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. (2550). พระราชบัญญัติสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.

สุมาลี วีระวงศ์. (2552). วิถีชีวิตไทยในลิลิตพระลอ (พิมพ์ครั้งที่ 3). สถาพรบุ๊คส์.